

TÄMÄ EI OLE
romanttinen
PAULA HÄMÄLÄINEN **komedia**

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Paula Hämäläinen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-49083-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Vaarille ja mummille

If you don't leave home you suffocate, if you go too far you lose oxygen.

— VIVIAN GORNICK

I am brave, though I am alone.

— BRIDGET JONES

Heräsin voimakkaaseen maanjäristykseen.

Olin juuri nähnyt unta Ryuichista, se oli ensimmäinen kerta, kun näin hänen kasvonsa moneen viikkoon. Niiden ääriviivat olivat yhtä aikaa terävät ja sumuiset tavalla, joka on mahdollista vain alitajunnassa. Istuimme vihreällä patjalla Ryuichin tatami-lattialla ja silmistäni tippui kyyneliä. Sitten huoneen liitokset alkoivat natista ja jostain kantautui kovaa jyrinää.

Silmäni räpsähtivät auki. Nousin istumaan ja aloin hapuilla lattialle myttyyn jääneitä pieruverkkareita. Vedin ne nopeasti jalkaani siltä varalta, että joutuisimme evakkoon, mitä en mielelläni tekisi pelkissä alushousuissa.

Ryömin muuttolaatikoiden välistä Minin huoneeseen, t-paitani selkämys oli märkä hiestä. Oli keskikesä ja asuntonne 90-lukulainen ilmastointilaite toimi huonosti. Keittiön kaapissa juomalasin ja aterimet kilisivät toisiaan vasten.

Min makasi sängyssä selällään ja kuorsasi.

”MAANJÄRISTYS!” huusin hänen naamalleen, jonka leukaan koristi kuivunut kuolavana. Min mumisi jotakin ja käänsi minulle selkensä. Kömmin hänen viereensä patjalle. Hetken päästä huone oli taas tyyni.

En saanut enää unta. Jokin suuri oli tulossa päätökseen enkä tiennyt sen vaikutuksesta loppuelämäni vielä mitään.

OSA I

2018

Piiskanisku

”Ota housut pois ja käy pitkällesi.”

Silmälasipäinen lääkäri irrottaa ohuen kultaisen kellon ran-teestaan, laskee sen sivupöydälle ja alkaa ujuttaa vaaleansinisiä kertakäyttöhansikkaita laiskasti käsiinsä.

Teen työtä käskettyä. Kävelen sermin taakse, otan kengät pois ja riisun farkut sekä Marks & Spencerin navan yli ulottuvat vaaleanpunaiset, vyötäröltä rispaantuneet mummoalkkarit. Niiden virstytnyt, puuvillainen syleily tuo minulle turvaa arjen myrskyihin, minkä vuoksi on hyvä, että olen valinnut ne juuri tänään.

Viikkaan alushousut pieneksi mytyksi ja sullon ne reppuuni. Sitten asetun makaamaan haarat auki tutkimuspöydälle. Tunnen, kuinka huoneen nurkassa pyörivästä tuulettimesta tuleva heikko ilmavirta pyyhkäisee yli häpykarvoitukseni. Karvat huojuvat kuin ruohikko kevyessä kesätuulessa. Vedän syvään henkeä ja suljen silmäni.

Istuin eilen illalla asuntoni kylpyammeessa höylä kädessä. Yritin yletää sillä peräaukkooni, kunnes katala yläselän lihas, jonka olemassaolosta en ollut aikaisemmin tietoinen, alkoi krampata vihaisesti ja minun täytyi antaa karvojen olla. Noustessani vaival-

loisesti ylös huomasin kylpyammeen saumojen olevan noen-
mustan homeen peitossa.

Nyt tuulettimen tulilinjalla maatessani toivon, että olisin saa-
nut operaation loppuun siitäkkin huolimatta, että aikoinani luin
yliopistossa kolme vuotta feminististä teoriaa, jonka mukaan
minun ei pitäisi vaivata päätäni sellaisilla asioilla kuin karvoitus.
Olen kuitenkin tullut kerta toisensa jälkeen siihen tulokseen, että
luonteeni on heikko ja intellektuelli vakaumukseni mitäänsano-
maton.

Lääkäri saapuu sermin taakse, istuu keinonahkaiselle jakka-
ralle ja nostaa spekulat metalliselta rullapöydältä. Hän puristaa
sen päälle klimpin liukuvoidetta, jonka tunnistan Boots-aptee-
kin valikoiman halvimmaksi, ja työntää sen sitten vaaleansinisillä
hansikkaillaan rutiininomaisesti paikoilleen.

Alapääni lävistää polttava kipu, joka tuntuu siltä kuin joku
puukottaisi minua suoraan vaginaan. Yritän pitää kasvoni perus-
lukemilla ja hengittää. Mitä tahansa tapahtuukin, en halua ai-
heuttaa kohtausta. Jossain näkökenttäni alalaidassa lääkärin
punaruskea värikypäri liikkuu hieman.

”Anteeksi, nyt sattuu”, pihahdan viimein hampaideni välistä,
kun en kestä enää.

”Totta kai sattuu kun jännität noin paljon”, lääkäri toteaa
värittömällä äänellä ja jatkaa puuhiaan.

Silmiini alkaa ilmestyä pieniä pisteitä. Pidätän hengitystä.

”Valmista”, lääkäri sanoo ei hetkeäkään liian aikaisin ja katoaa
sermin taakse.

Vedän tärisivät reiteni hitaasti yhteen ja nousen istumaan.
Sydämeni tiheä ja raskas lyönti humisee korvissa asti. Lääkäri
tulee takaisin ja ojentaa minulle mitään sanomatta talouspaperi-
rullan ja poistuu jälleen. Revin talouspaperista palasen ja pyy-
hin sillä jalkovälini. Puen farkut takaisin ja sidon lenkkareideni

nauhat. Missään ei näy roskista, joten kävelen sermin taakse talouspaperimyytty kädessäni. Istun tuolille lääkäriä vastapäätä ja sujautan mytyn vaivihkaa pieneen paperiroskakoriin hänen pöytänsä alla.

”Tulokset tulevat viimeistään neljän viikon päästä”, lääkäri sanoo. Tajuan vasta nyt, että hänellä on ranskalainen aksentti. Istun kankeana paikoillani, ja lääkäri vilkaisee minua katseella, joka viestii, että miksi helvetissä tönötät siinä vielä.

”Ei kai papakokeen kuuluisi sattua noin paljon?” kysyn.

”Siellä on luultavasti hiivatulehdusta. Osta apteekista Canestenia.”

”Aivan. Niin. Luin kuitenkin netistä näistä oireista ja pohdin, olisiko minun mitenkään mahdollista saada lähete gynekologille jatkotutkimuksiin.”

Lääkäri naurahtaa.

”Gynekologin vastaanotolle on yli kolmen kuukauden jono, ja sinne ei ihan vain pienen papakoeikipristelyn takia valitettavasti pääse. Kuten sanoin, useimmiten kyseessä on vain tulehdus. Hyvää päivänjatkoa.”

Nousen tuolista ja häpeän. Suljen vastaanoton oven takanani, ja sitten polveni pettävät ja minun täytyy ottaa käytävän seinästä tukea. Vedän syvään henkeä, kokoan itseni ja astelen vastaanottoaulaan. Aulan kulahtanut oranssi kokolattiamatto on kulu-
nut puhki penkkien jalkojen kohdalta ja nurkkia verhoavat pak-
sut pölypallerot. Seinälle kiinnitetyssä julisteessa lukee Comic
Sans -fontilla: *Emme hyväksy henkilökuntamme solvausta.*

Ulkona minua tervehtii aurinkoinen Kaakkois-Lontoon kevät. Kävelen Old Kent Roadille ja nousen yliopistolle vievään bussiin. Kiipeän kapeat portaat bussin yläkertaan ja istahdan etupenkillle. Kipu alapäässä viiltää jälleen. Pyyhin hikikarpalon otsaltani, riisun

kaulahuivini ja taitan sen takapuoleni alle. Tänään aurinko pais-
taa niin, ettei uskoisi, että on vasta maaliskuun alku.

Bussi köröttää ruuhkaista tietä syvemmälle etelään, ohi kiina-
laisten ja nigerialaisten ravintoloiden, ohi McDonald'sin ja Curry's
PC Worldin, ohi valkoiseksi ja punaiseksi maalatun pubin, jonka
ovensuussa roikkuu Englannin Saint George's Cross -lippu. Kello
on puoli yksi, kyytiin nousee äitejä lastenvaunuineen ja mum-
moja vedettävine ostoslaukkuineen. Noin viiden minuutin ajon
jälkeen bussi kurvaa oikealle ja *Welcome to Lewisham* -kyltti tien-
varressa ilmoittaa kaupunkipiirin vaihtuneen.

New Crossin linja-autoaseman pysäkillä bussin äänentoisto
kailottaa bussin odottavan tässä sen aikaa, kun kuskit vaihtavat
vuoroa. Takaani kuuluu turhautuneita tuhahduksia, joku sanoo
for fuck's sake. Voisin hypätä kyydistä ja kävellä, mutta minulla ei
ole kiire. Katselen ulos ikkunasta vastamelukuulokkeet korvissani
ja annan ajatusten harhailla. Olen varma, että minussa on jota-
kin pahasti vialla. Sitten bussi nytkähtää liikkeelle jälleen. Äänen-
toistojärjestelmän nainen lausuu viimein *Marquis of Granby*, pai-
nan stop-nappia. Bussi jarruttaa töksähtäen ja laskeudun portaat
vauhdissa alas, taito, joka jokaisen kaakkoislontolaisen on opit-
tava.

Ylitän kadun ja saavun yliopiston kampukselle, johon kuu-
luu kolmikerroksinen kirjasto ja kolme eri aikaan rakennettua,
eri arkkitehtonista tyyliä edustavaa päärakennusta: 1800-
luvun lopun vanha punatiilinen rakennus, professori Stuart
Hallin mukaan nimetty moderni mutta ruma ruskeaoranssi
betonilaatikko sekä taidekoulun lasipintainen päämaja, jonka
kattoa koristaa abstrakti metallihäkkyrä.

Saavuin tähän yliopistoon ja kaupunginosaan 23-vuotiaana ja
olen viettänyt täällä viimeiset kuusi vuotta. Muutin Lontooseen,
vaikka en ollut koskaan käynyt edes lomalla Isossa-Britanniassa.

Halusin opiskelemaan jonnekin, missä voisin elää elämäni englanniksi ja tulla osaksi suuren maailman menoa. Kuvittelin itseleni oman pienen asunnon, hyvän kampauksen ja lupsakalla tavalla komean miehen, joka hermostuessani sanoisi *oh don't be silly* ja keittäisi minulle kupposen teetä. Sen sijaan sain kimppäkämpästä ahtaan huoneen, jonka sänkyä reunustava seinä oli läpikotaisin homeessa ja jossa sai nukkua pipo päässä, lättänä, juuresta rasvaisen ja latvoista kuivan tukan sekä sielun nurkkaa iäti nakertavan yksinäisyyden ja ulkopuolisuuden tunteen. Tämän kaiken minulle takasi jättimäinen opintolaina, joka tälläkin hetkellä kerää hirmuista korkoa jollakin luultavasti puolirikillisellä veroparatiisipankkitilillä.

Valmistuin kandidiksi valtiotieteiden laitokselta ja päätin ryhtyä toimittajaksi, sillä halusin korjata maailman vääryydet ja päätin, että toimittajana siihen saattaisi olla mahdollisuus. Minulle kuitenkin valkeni nopeasti, etten ollut kummoinenkaan toimittaja. En ollut ymmärtänyt, että toimittajan työ ei ole kirjoittamista vaan tuntemattomien ihmisten häiritsemistä ja puhelemista puhumista. Istuin vessassa minuuttikaupalla ennen jokaista puhelua pää polvissa koki tuskaa siitä, etten suoriutunut edes näin yksinkertaisesta tehtävästä, enkä varsinkaan saanut korjattua yhtäkään maailman vääryyttä. Sitten britit äänestivät itsensä ulos Euroopan unionista, mikä johti kohdallani eksistentiaaliseen hepuliin, minkä tuloksena otin lisää lainaa ja päätin opiskella elokuvataidetta. Luonnollisestihan tutkinto taidealalta auttaa henkiseen kriisiin kuin kriisiin. Vuoden mittaisesta maisteriohjelmasta on jäljellä enää pari kuukautta.

Kävelen koulun mustavalkoruudullista marmorilattiaa pitkin ja löydän hämärän luokkahuoneen. Pöytärykelmän edessä seisoo pieni kalju mies.

”Hei Maija”, hän sanoo silmälasiansa takaa.

”Hei”, vastaan ja istun alas. Jalkojeni välissä sykähtää taas tylppä kipu. Vaihdan asentoa. Luokkahuoneessa ei ole kuin kaksi muuta oppilasta. Kalju opettaja kävelee hitaasti edestakaisin.

”Katsoin eilen Aki Kaurismäen elokuvan *Le Havre*”, hän sanoo minulle. ”Oletko nähnyt sen?”

”En”, vastaan. Kaljupää yrittää aina puhua minulle Kaurismäestä. Hän on päättänyt tehdä selväksi, että tuntee suomalaisen elokuvakentän.

”Kyllä kyllä... Teillä suomalaisilla on varsin uniikki huumorintaju.”

”Pitää varmasti paikkansa.”

Hetken päästä luokkaan valuu kuusi muuta oppilasta ja tunti alkaa. Tänään aiheena on pitkän elokuvan käsikirjoituksen rakenne.

”Aloitetaan helposta. Voiko kukin kertoa minulle suosikkivaltavirtaelokuvansa, jonkun mikä on mahdollisimman peruskauraa?” Kaljupää tapittaa meitä kaikkia sangattomien lasiensa takaa. Hänen oikealla puolellaan istuva mies avaa suunsa ensimmäisenä.

”*Whiplash*.” Vastaukset tulevat sen jälkeen kuorossa luokan miehiltä: *Whiplash, Whiplash, No Country for Old Men, Whiplash*.

”*Chinatown*”, sanoo vieressäni istuva, mustaan huppariin pukeutunut bristolilainen Liam. Hän on yksi niistä ihmisistä, jotka voisivat kasvojensa perusteella olla iältään 22 tai 42. Luokasta kuuluu hyväksyvää hymähtelyä.

”Sinuako ei haittaa, että Polanski on tuomittu lapsenraiskaaja?” kysyy Abigail, yksi luokan kolmesta naisoppilaasta. Abigail tulee vermontilaisesta juutalaisesta taiteilijaperheestä, ja ennen Lontooseen tuloa hän opiskeli filosofiaa Harvardissa. Abigail on yksi mukavimmista koskaan tapaamistani ihmisistä. Hän on lisäksi niin sivistynyt, itsevarma ja amerikkalainen, että tunnen itseni hänen seurassaan useimmiten maan matoseksi.

”Tietysti *haittaa*. Mutta minusta taide pitää voida erottaa teki-
jästään”, Liam vastaa hieman ärtyneenä.

Haluaisin osoittaa Abigailille tukeni, jotta meistä viimeinkin tulisi ystävät, mutta suuni on yhtäkkiä muuttunut kuivaksi kuin korppu.

”En maksaisi elokuvaalipusta ja menisi katsomaan *Chinatownia* nyt”, Liam jatkaa. ”Mutta elokuva on jo ulkona, eikä minun kat-
seluni enää tuota pennejä Polanskin pussiin.”

”Ehkä ei, mutta eihän kyse ole vain rahallisesta tukemi-
sestä vaan siitä miten me myös kulttuurillisesti hyväksymme ja
pidämme arvossa näiden neroiksi tituleerattujen miesten teok-
sia”, Abigail lausuu pehmeällä Yhdysvaltojen itärannikon koros-
tuksellaan. Hän hymyilee Liamille, eikä hymyssä ole mitään ival-
lista tai koppavaa. Abigail on ihminen, joka ei pyytele anteeksi
mielipiteitään, mutta hänellä ei myöskään ole pakonomaista tar-
vetta olla aina oikeassa. Hän sanoo asiansa ja jää rauhassa odot-
tamaan jonkun muun kontribuutiota. Luoja, miten haluaisin olla
niin kuin hän.

”Jahas siirrytäänpä sitten eteenpäin. Maija?” Kaljupää katsoo
kärsimättömänä rannekelloaan.

”Öööm. *Bridget Jonesin päiväkirja*”, vastaan. En tiedä joh-
tuuko se lääkärikäynnistä ja puukosta alapäässä, mutta olen huo-
nolla tuulella ja mieleni tekee lisätä, että minä muuten en pidä
Whiplashista, että se on sitä samaa myrkyllistä maskuliinisuutta
ja hyväksikäyttöä ihannoivaa paskaa kuin kaikki muutkin mie-
hisen kaanonin arvossa pidetyt, itse asiassa hyvin keskinkertai-
set elokuvat.

”Hyvä valinta. *Bridget Jones* on rakenteeltaan perinteinen
romanttinen komedia, minkä vuoksi meidän on helppo analy-
soida sen käsikirjoitusta”, kaljupää sanoo.

”Sitten seuraava”, hän jatkaa.

Pohjoisirlantilainen Seamus tuijottaa hetken kattoon.

”Anteeksi, en tiedä mitä sanoa, kun en saa päähäni *yhtäkään* valtavirtaelokuvaa, josta pitäisin”, hän toteaa.

Kaljupäätä turhauttaa, hän raapii päälakeansa.

”No sano sitten ihan mikä elokuva vain.”

”*Whiplash.*”

Lacan

Rahani ovat loppu. Paniikki on alkanut hönkiä niskaani. Minulla on kymmeniä tuhansia puntia lainaa, tili miinuksella ja Nordean säästötilillä mystiset 9,40 euroa jostakin edellisestä elämästä.

Kuluu viikko, kuluu toinen, lähetän ansioluetteloni jokaiseen internetistä löytämääni avoimeen työpaikkaan, joka vähääkään liittyy TV- tai elokuva-alaan, mutta en koskaan saa edes kieltävää vastausta takaisin. Alan lähettää hakemuksia myyjän ja tarjoilijan pesteihin, ja muutaman päivän kuluttua sähköpostiini tipahtaa kutsu haastatteluun museokauppaan.

Museo sijaitsee Lontoon keskustassa, ja olen käynyt siellä useaan otteeseen, minkä vuoksi en jännitä haastattelua etukäteen. Bussi kuitenkin seisoo ruuhkassa ikuisuuden, ja saavun paikalle viime tipassa, hikisenä ja punalaikkuisena. Alavatsaani kipristelee, väännän kasvoni väkinäiseen hymyyn ja esittelen itseni museon aulan vastaanottovirkailijalle. Minut viedään huoneeseen, jossa kolme ohuthuulista naishenkilöä istuu ryhdikkäinä pöydän takana. Paita alkaa liimautua selkääni.

Naiset haluavat tietää, mikä on suosikkituotteeni museokaupan valikoimista. Vastaan rehellisesti, etten itse asiassa koskaan ole käynyt museon kaupassa, vaikka itse museossa usein vierailenkin. Naiset tuijottavat minua, ja sitten yksi heistä kirjoittaa jotain nahkakantiseen muistikirjaansa. Ymmärrän silloin, että olen juuri häpäissyt itseni läpikotaisesti.

Seuraavan puolen tunnin aikana naiset kysyvät minulta lukuisia kysymyksiä myyntitavoitteista ja lisämyynnistä, mutta pääni on sumussa ja ääneni kuulostaa mekaaniselta, akseptistani on yhtäkkiä tullut paksua kuin ylikeitetty puuro.

Haastattelun päätteeksi naiset kiittävät minua, minä sanon *häv ä guud dei* ja kompuroin ulos kadulle. Kun tietoisuus ruumiillisista toiminnoistani palaa takaisin häpeän hälvennettyä, huomaan, että kuukautiseni ovat alkaneet ja housujeni taka-
saumaa koristaa tumma, märkä lantti.

Kotona makaan sängyllä kasvot syvällä tyynyssä ja kuuntelen seinän läpi, kuinka viereisessä huoneessa kämppäkaverini Bonnie avaa ääntään ja soittaa ukulelella Bon Iveria.

Bonnie on kotoisin Yhdysvalloista ja on luultavasti siksi niin äänekäs ja sinut itsensä kanssa. Bonnien veli asuu Chicagossa, ja he puhuvat joka ilta puhelimesta tasan kello yhdestätoista kahteentoista. Kuulen Bonnien naurun korvatulppieni läpi, mutta en koskaan huomauta hänelle asiasta, sillä en halua luoda asuntoon kiusallista ilmapiiriä. Kotimme dynamiikassa Bonnie on alfa ja minä beta. Bonnie jättää aina huoneensa oven raolleen, kokkaa reteästi niin että rasva roiskuu, puhuu ja kuuntelee musiikkia desibelit katossa. Minä makaan pimeässä korvatulppat korvissa, siivoan Bonnien rasvatahroja keittiön pinnoilta ja varmistan aina, että huoneeni ovi on visusti kiinni. Koska Bonnie on amerikkalainen, hän lankaa hampaanvälinsä tunnollisesti joka päivä, mutta koska Bonnie on Bonnie ja välittää yksityiskohtia enemmän suurista linjoista, hän ei ikinä osu roskapyytyn heittäessään hammaslankansa menemään, ja niinpä käytettyjä langanpätkiä löytyy vessan lattialta ja sukkieni pohjista.

Joskus mittani täyttyy ja olen jo melkein huutamassa Bonnielle, että miten on mahdollista, että 35-vuotias nainen elää näin, mutta

sitten seuraavana päivänä keittiön pöydälle ilmestyy kakkusiivuja, jotka Bonnie on tuonut tuliaisena kahvilareissultaan, tai kuulen hänen hiljaisen itkunsa – se ainoa asia, jonka Bonnie yrittää tehdä hiljaa – seinän takaa ja muistan, että kaikilla meillä on vaikeaa.

Viikon päästä museokatastrofista saan kutsun haastatteluun erään pienen televisiotuotantoyhtiön toimitusjohtajan assistentiksi. Minun olisi mahdollista aloittaa osa-aikaisena ja siirtyä kokoaikaiseksi toukokuussa maisterin lopputyön palautettuani.

Haastattelu menee hyvin, ja kun assistentteja välittävä firma seuraavana päivänä soittaa minulle ja tarjoaa paikkaa, otan sen vastaan, vaikka siitä maksetaan vain kansallinen vähimmäispalkka, josta minulle jää laskujen jälkeen hädin tuskin mitään käteen.

Matkaan uuden työpaikkani toimistolle maanantaiaamuna. Matka eteläisestä Lontoosta toiselle puolelle kaupunkia kestää tunnin ja viisitoista minuuttia ja vaatii kolme eri metroa.

Toimisto sijaitsee vihanneskaupan yläpuolella pienessä liike-tilassa, joka voisi olla jonkun asunto. Lattiat on vuorattu beigellä kokolattiamatolla ja keittiön tiskialtaassa huojuu torni likaisia kahvikuppeja.

”NO MUTTA TERVETULOA!” uusi räväkkä pomoni Pippa kiekaisee tullessaan minua vastaan. Hän halaa minua ja suutelee kummallekin poskelle.

”Hi”, vastaan ja yritän näyttää positiiviselta tiimityöskentelijältä. Luin kerran internetistä, että ensivaikutelman luomiseen menee 90 sekuntia.

Pippa vie minut toimistoonsa ja käskee istumaan alas.

”Someone get her a drink!” hän huutaa oveltaan, ja tietokoneen takana piileskellyt nuori nainen nousee ylös ja kipittää keittiöön.

”Tuo on tietysti sitten sinun tehtäväsi”, Pippa sanoo minulle iloisesti. Hänellä on balayage-tekniikalla hunajanvaaleiksi värjätyt olkapäille ulottuvat kuohkeat hiukset, musta tyköistuva jakku, pohkeista tiukat pillifarkut ja vitivalkeiset Veja-tennarit. Toimiston nuori nainen tuo minulle vesilasin.

”Teetä?” Pippa kysyy minulta.

”Ei kiitos”, sanon ja hymyilen nuorelle naiselle, joka lähtee ja sulkee Pipan huoneen oven perässään.

Pippa kertoo minulle lisää firmasta, jonka työntekijänä olen juuri aloittanut. Firma on amerikkalaisen kaapelikanavan brittisiiveke, ja se tuottaa true crime -henkisiä halpabudjetin ”factual entertainment”-rikossarjoja, joilla on sellaisia nimiä kuin *Born Evil: The Most Brutal British Child Killers* ja *Monster in the Cradle: Serial Killers and Their Failed Mothers*. Tuotantoja näytetään firman omalla kanavalla, Britannian ilmaistelevision kanavapaikalla 337.

Keskustelumme aikana päättelen Pipasta seuraavat asiat: hän on vähän alle tai päälle nelikymppinen, aksentista päätellen keskiluokkainen ja luultavasti yksityistä koulua käynyt, kotoisin jostain päin Etelä-Englannin maakuntia. Pipan tietokoneeseen on liimattu tarra, jossa lukee *WELL BEHAVED WOMEN RARELY MAKE HISTORY* vaaleanpunaisilla sähkövillillä kirjaimilla. Hän naputtaa koneelle jotakin beigeillä geelimanikyirikynsiljään ja kertoo, kuinka naisten voimaantuminen työelämässä on hänelle erityisen tärkeää. Nyökkään vakavan näköisenä ja otan vesilasis-tani hörpyn. Pippa sanoo, ettei Britannian televisiobisneksessä ole juurikaan naispomoja, ja kertoo, kuinka hän on omalla työpanoksellaan ja esimerkillään mullistanut viihdeteollisuuden tulevaisuudennäkymät.

Pippa ei kysy minulta juuri muuta kuin *Missä yliopistossa opiskelitkaan, darling?*, ja kun kerron hänelle yliopistoni nimen, hän vain katsoa tapittaa minua ja hymyilee.

”Vanhempsi ovat varmasti ylpeitä sinusta, kun olet lähtenyt Norjasta saakka tänne Lontooseen tavoittelemaan unelmiäsi.”

”Olen itse asiassa kotoisin Suomesta”, vastaan ja hymyilen anteeksipyytelevästi.

”Totta kai, darling.”

Pippa kiekaisee nuoren naisen takaisin toimistoonsa ja pyytää häntä näyttämään minulle työpisteeni.

Nainen kertoo nimekseen Rowan. Hän on syntynyt Singaporessa mutta muuttanut Britanniaan käydäkseen koulut ja jäänyt sille tielle. Rowan on vastuussa kanavan markkinoinnista. Hänellä on vahva, viimeisen päälle varjostettu meikki ja korkeat korot, jotka kopisevat pehmeästi kokolattiamatolla.

Paikkani löytyy Rowanin vierestä toimiston avokonttorimaisesta aulasta, jonka kahden pöytärykelmän ympärillä kaikki työntekijät lukuun ottamatta Pippaa ja firman talousjohtajaa Paulia istuvat. Toisella puolellani istuu Ngozi, nigerialaisbrittiläinen kanavan aikatauluttaja. Ngozi hymyilee minulle istuuduttuani mutta jatkaa puheluun kuulokemikrofoni päässä.

Toisen pöytärykelmän ääressä istuu Ted, nelikymppinen liverpoolilainen kanavan tuotantopäällikkö, ja Josh, nuorempi parakas apulaistuottaja. Katseeni siirtyy Tedin vasempaan käteen, naimisissa, Josh, ei naimisissa. Ted on kovaääninen tavalla, jota Englannissa kutsutaan termillä *cheeky chappy*. Cheeky chappyt käyvät salilla, pukeutuvat liian tiukkoihin vaatteisiin, ostavat kaikille tuopit pubissa eivätkä koskaan penää rahojaan takaisin, he nauttivat härskistä huumorista ja kutsuvat vaimoiaan tai tyttöystäväänsä termillä *missus*, jos heiltä sellainen löytyy.

Tedin cheeky chappeys on jo hieman ikääntynyttä. Hänen paitansa napit puristavat vatsan kohdalta ja hiusten oheneminen pääläeltä on täydessä vauhdissa. Tedin raskaat silmäluomet lepäävät tummanharmaiden silmien päällä. Kun Ted ojentaa karvaisen

käsivartensa kätelläkseen, haistan hänen tupakan ja kahvin sekaisen hengityksensä. Siinä on jotakin eroottista. Josh kättelee minua myös. Hän on ajanut partansa leuan alta suoraksi viivaksi niin, että kaula on paljas ja punoittava. Sellaisen viivaparran nähdessäni palan aina halusta sanoa, että anna hyvä mies kaulasi olla, mutta sitten muistutan itseäni kehorauhasta.

Josh sanoo voitavansa viedä minut toimiston esittelykierrokselle, joten seuraan häntä keittiöön. Josh näyttää minulle teenkeittimen ja mikron paikat. Hän kertoo pyrkivänsä suurten laatusarjojen tuottajaksi, sellaisten kuin *Mad Men* ja *Breaking Bad*, ja kuinka tämä työ on hänelle vain pieni välietappi. Josh kehuu englannin kielen taitoani ja kysyy, onko tämä ensimmäisen työpaikkani yliopistosta valmistumisen jälkeen.

”Kyllä ja ei”, vastaan, ”olen juuri saamassa maisterintutkintoni valmiiksi, ja tämä on ensimmäinen pestini alalla, mutta olen kyllä ollut kaikenlaisissa töissä vuosikausia.”

”Anteeksi, saanko kysyä, kuinka vanha olet?”

”29.”

”Aijaa, oho!” hän sanoo. ”Luulin sinua parikymppiseksi!”

Hymyilen sillä tavalla kuin tällaisissa tilanteissa Englannissa aina.

”Pipan assistentit ovat yleensä olleet aina jotain 21-vuotiaita, suoraan yliopistosta”, Josh sanoo.

”Niin no, kai minä sitten vain olen epäonnistunut elämässä”, vastaan.

Josh nauraa hekottaa, ja hänen näppyäinen kaulansa punehuu entisestään.

”Anteeksi jos loukkasin”, hän sanoo ja rapsuttaa niskaansa.

”Et ollenkaan. Meillä suomalaisilla on kuiva huumorintaju”, sanon. ”Minun pitäisi varmaan palata hommiin, en halua antaa Pipalle laiskaa ensivaikutelmaa heti ensimmäisenä päivänä”, jatkan ja jätän Joshin keittiöön.

Palattuani työpisteelleni yritän muistella, miten ihmeessä Windowsia käytettiin. Olen tuplaklikannut Outlook-kuvaketta viisi minuuttia sitten, ja näytölläni pyörii yhä tiimalasi. Ngozi näpyttää puhelintaan vieressäni. Puhelimen suojuakuossa on kuva naisesta, joka poseeraa täydessä tällingissä.

”Oletko tuossa... sinä?” kysyn ja osoitan puhelinta.

”Kyllä vain”, Ngozi vastaa. ”Teetätin näitä koko sarjan, kutsun sitä Self Love -mallistoksi.” Sitten hän näyttää minulle kaulassaan roikkuvan hopeisen kaulaketjun, jonka plakaattiriipuksesta minua tuijottavat Ngozin hymyilevät kasvat.

”On tärkeää rakastaa itseään, tyttö hyvä”, hän sanoo ja jatkaa näpyttelyään.

Iltapäivällä talousjohtaja Paul pyytää minut toimistoonsa pitääkseni minulle esitelmän kanavan katsojaluvuista ja erinäisistä muista tärkeistä numeroista ja prosenteista.

Paul on laiha, keski-ikää lähestyvä mies, jolla on siististi kammatut lyhyet hiukset ja kauluspaidan päällä harmaa neuletakki. Paulin toimiston nurkassa lojuvat sähköurut.

”Joulujuhlissa joskus innostumme musisoimaan”, Paul sanoo kaihoisasti hymyillen. Sitten hän siirtyy takaisin PowerPoint-esityksensä.

”Kanavallamme on noin 4 600 katsojaa päivässä. Erityisen hyvinä päivinä 11 000. Huonoina päivinä muutama sata. Meitä katsovat pääasiassa yli 55-vuotiaat, eläkkeellä tai työttömänä olevat naiset.” Seuraava dia on Britannian kartta, johon on punaisilla palluroilla merkitty alueita, joissa kanavamme katsojat pääosin asuvat. Palluroita on erityisesti Pohjois-Englannissa.

”Keskimääräinen yhtäjaksoinen katseluaika kanavallamme on kaksi ja puoli tuntia per henkilö. Kerran näin systeemistämme, että eräs rouva oli katsellut kanavaa yli 24 tuntia suoraa kyytiä.